

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520010062
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1520010062.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Vladimíra Buchvalda a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného E. T., stíhaného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/8/2020 zo dňa 29.03.2021, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 27. mája 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

E. T., nar. XX.XX.XXXX v T., bytom T., R. XX, vo väzbe od 09.11.2020,

u k l a d á

podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/8/2020 zo dňa 29.03.2021 bol obžalovaný E. T. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 27.09.2018 v presne nezistenom čase od 11.40 h do 11.55 h v T., v mestskej časti H. na F. hraničiarov č. X a č. X v priestoroch obytného domu, kam vylákal poškodeného A. R., nar. XX.XX.XXXX v T., pod zámienkou predaja horského bicykla zn. SCOTT ZENTRIS MX 45, ktorého predaj inzeroval pod menom Marius na internetovej stránke www.bazos.sk za sumu 150,- eur, ponúkol poškodenému A. R. na predaj i ďalší bicykel za celkovú sumu 300,- eur. Súčasne si poškodený od neho vyžiadaval, ako protihodnotu, do okamihu fyzického odovzdania bicyklov, ktoré sa mali nachádzať v byte na XI. poschodí domu, jeho mobilný telefón, ktorý držal v ruke, na čo poškodenému neodovzdal ním používaný a funkčný mobilný telefón, ale iný, a to nefunkčný mobilný telefón zn. ASUS, čiernej farby, č. IMEI1: XXX XXX XXX XXX XXX a č. IMEI2: XXX XXX XXX XXX XXX, bez SIM karty. Následne po vystúpení z výťahu na XI. poschodí požiadal poškodeného, aby s ním nešiel do chodby pred dvere bytu, kde sa mali údajne nachádzať bicykle, ale zostal pri dverách do chodby, čo poškodený urobil. On sa premiestnil do chodby domu, zabúchal na dvere jedného z bytu a povedal, že to je on a po chvíľke prostredníctvom výťahu v bytovom dome na Námestí hraničiarov č. X a cez schodisko utiekol z priestorov

domu, a to bez toho, aby poškodenému odovzdal zakúpené bicykle alebo vrátil peniaze. Týmto konaním spôsobil poškodenému A. R., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom R., U. ulica č. XXX/XX, majetkovú škodu vo výške 300,- eur.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu zn. ASUS, čiernej farby, č. IMEI1: XXX XXX XXX XXX XXX a č. IMEI2: XXX XXX XXX XXX XXX s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Napokon, podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., U. XX, škodu vo výške 300,- eur.

Proti rozsudku v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku podal odvolanie obžalovaný E. T. proti výroku o vine i treste, ako aj konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom odvolanie bolo písomne odôvodnené prostredníctvom obhajcu, a to nasledovne:

„K uznanej vine z vyššie uvedeného trestného činu, ako aj k vzniknutej škode a konaniu, ktoré mu predchádzalo obžalovaný poukazuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, nakoľko podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona je pre naplnenie znaku skutkovej podstaty trestného činu podvodu obligatórnym predpokladom naplnenie jeho objektívnej stránky, ktorá spočíva v konaní páchatel'a, ktorý na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že iného uvedie do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí na cudzom majetku malú škodu. Obžalovanému nebolo v konaní pred súdom prvého stupňa preukázané, že by poškodenému spôsobil malú škodu. Samotná skutočnosť, že poškodený niečo tvrdil, nemôže bez ďalšieho znamenať, že ním tvrdené skutočnosti sú pravdivé. Poškodený vo svojej výpovedi pred orgánom činným v trestnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní zhodne vypovedal, že obžalovanému odovzdal sumu vo výške 300,- eur, avšak s tým rozdielom, že na hlavnom pojednávaní na otázku obhajby uviedol, že bankovky odovzdal obžalovanému naraz, čo znamená „z ruky do ruky, a to jediný krát.“ Prehraným kamerovým záznamom však bolo preukázané, že uvedené bankovky obžalovanému poskytol na dvakrát. Obžalovaný má za to, že ak si poškodený nepamätá takúto závažnú situáciu ako obžalovanému odovzdával peniaze, avšak si s určitosťou pamätá v akých nominálnych hodnotách mu ich odovzdával, je v danej situácii možné mať za to, že výpoveď poškodeného je nedôveryhodná. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na úradný záznam zo dňa 01.10.2018, ČVS: ORP- XXXX/ST-BX-XXXX, ktorý vyhotovil poverený príslušník policajného zboru por. Mgr. E. Q., z ktorého vyplýva nesporný záver, a síce: „ďalej je možné vidieť ako danú peňaženku otvára a vyberá z nej bližšie nešpecifikovanú finančnú sumu. Následne v čase o 11:51 h a 2 s poškodený vyberá ešte druhú nešpecifikovanú finančnú sumu“. Je preto nesporné, že v prípravnom konaní a rovnako tak na hlavnom pojednávaní sa nepreukázala škoda vo výške 300,- eur, resp. škoda presahujúca škodu malú podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona. Súd prvého stupňa vychádzal len z tvrdenia poškodeného, ktorý navyše sám nepreukázal výšku škody minimálne v rozsahu jeho tvrdených výberov z bankomatu. Poškodený na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi tvrdil, že išiel do bankomatu pri Bille, vybral si rovných 100,- eur v nominálnej hodnote 2 x po 50,- eur, pričom toto tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázal a rovnako tak ani obžaloba. Osobitne obžalovaný zdôrazňuje, že orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace nielen proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené je preto potrebné zaoberať sa otázkou, prečo súd prvého stupňa prihliadol výlučne na výpoveď poškodeného, a na výpoveď obžalovaného spolu s návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania týkajúceho sa určenia hodnoty mobilného telefónu značky ASUS, čiernej farby (daného do zálohy) neprihliadol. Práve zistenie hodnoty predmetného mobilného telefónu by malo významný vplyv vo vzťahu k vzniknutej škode. Svedkovia S. G. a E. R. zhodne potvrdili, že predmetný mobilný telefón mal síce vadu, ale táto bola len softvérovou vadou a po jej odstránení by mobilný telefón bol k dispozícii k plnohodnotnému užívaniu. Vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody má obžalovaný za to, že pri podaní odporu voči vydanému trestnému rozkazu sa tento zrušuje a v ďalšom konaní nie je súd viazaný ani právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu, t j. môže

uložiť aj iný druh trestu, pretože v danom prípade neplatí zásada reformatio in peius a teda neprichádza k zhoršeniu postavenia obžalovaného oproti jeho postaveniu v čase vydania trestného rozkazu. Je však nevyhnutné a zároveň potrebné zohľadniť, či k dôkazom, ktoré mal súd k dispozícii z prípravného konania, na základe ktorých vydal trestný rozkaz, pristúpili a vykonali sa aj ďalšie dôkazy, prípadne nastali iné skutočnosti, odôvodňujúce aj prípadnú modifikáciu právnej kvalifikácie na miernejšie uloženie trestu, prípadne postúpenie veci v rámci priestupkového konania. Obžalovaný je toho názoru, že v konaní pre súdom prvého stupňa okrem výpovedí svedkov, ktorí v podstate potvrdili svoje výpovede z prípravného konania, súd prvého stupňa nevykonal, resp. nepristúpil k ďalším dôkazom, hoci tieto boli zo strany obžalovaného navrhované. Inak povedané, na hlavnom pojednávaní sa nevykonali také dôkazy, ktoré by zhoršovali postavenie obžalovaného, pričom obžalovaný osobitne zdôrazňuje, že súd vykonal zhodne len tie dôkazy, ktoré boli obsahom súdneho spisu v čase rozhodovania o vine obžalovaného formou trestného rozkazu. Obžalovanému sa tak javí, že súd prvého stupňa nesprávne pri svojom rozhodovaní vyhodnotil navrhované dôkazy, resp. tie isté dôkazy vykonané v osobitnom spôsobe konania - pri rozhodnutí formou trestného rozkazu vyhodnotil na hlavnom pojednávaní prísnejšie a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v hornej hranici trestnej sadzby, t. j. trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Ak teda súd prvého stupňa mal za preukázané z tých istých dôkazov vinu obžalovaného, nedošlo k zmene k horšiemu (reformatio in peius) a obžalovanému nemohol uložiť prísnejší trest ako ten, ktorý mu bol uložený v trestnom rozkaze. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o vine a treste vzhliadol aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, pričom na túto nemusel prihliadať. V danom prípade súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil povahu trestnej činnosti a jej závažnosť, nebolo preukázané, že by obžalovaný spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, a to z dôvodu nepreukázania objektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko nebolo preukázané, že by spôsobil aspoň malú škodu a tým naplnil skutkovú podstatu trestného činu podvodu. Preto v danom prípade z hľadiska povahy spáchaného skutku ako aj jeho závažnosti považuje obžalovaný použitie priťažujúcej okolnosti za neprimerané. Materiálny korektív, ktorý je daný mierou závažnosti podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona v prípade dotknutého činu nie je naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené nepreukázaním konkrétnej výšky škody, ku spôsobeniu ktorej konaním obžalovaného došlo a ktorá nedosahuje intenzitu malej škody podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona. Preto použitie trestnej represie v danom prípade je v rozpore s princípom ultima ratio. Obžalovaný E. T. týmto ďalej poukazuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pretože prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku (na hlavnom pojednávaní) neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Napriek tomu, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo, prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s touto zásadou a prihliadol na dôkazy, resp. jednu výpoveď poškodeného, o ktorej vierohodnosti sú pochybnosti. Na základe uvedeného sa navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil podľa § 320 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku a vec postúpil, alebo podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.“

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor v tom zmysle, že z písomného odôvodnenia odvolania, ktoré bolo podané proti napadnutému rozsudku je zrejmé, že obžalovaný E. T. podal odvolanie aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, a to z dôvodu, že v rámci hlavného pojednávania nebolo vykonané znalecké dokazovanie týkajúce sa určenia hodnoty mobilného telefónu zn. ASUS, čiernej farby, č. IMEI1:XXX XXX XXX XXX a č. IMEI2: XXX XXX XXX XXX. V tomto smere sa prokurátor stotožňuje v plnom rozsahu s postupom súdu, ktorý návrh na vykonanie znaleckého dokazovania zamietol. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že poškodený A. R. od obžalovaného T. nechcel kúpiť mobilný telefón. Samotný mobilný telefón bol len „prostriedkom“ na oklamanie poškodeného a preto hodnota mobilného telefónu nemá vplyv na výšku spôsobenej škody. Z výsledkov dokazovania aj vyplýva, že mobilný telefón, ktorý bol ako záloha poskytnutý poškodenému, bol evidentne pokazený a nefunkčný. Dokonca svedok S. G. na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 29.03.2021 uviedol, že s obžalovaným o cene mobilného telefónu nehovoril, ale dal mu zaň asi 10,- eur, ale nevie, či naozaj obžalovanému tých 10,- eur odovzdal. Takisto sa prokurátor nestotožnil s dôvodmi, pre ktoré bolo podané odvolanie obžalovaným proti výroku o vine napadnutého rozsudku. Obžalovaný v odôvodnení odvolania sa pokúsil spochybniť tvrdenia poškodeného A. R., nakoľko uviedol, že poškodený na hlavnom pojednávaní uviedol, že bankovky v priestore výťahu odovzdal obžalovanému naraz, z ruky do ruky a to jedinýkrát, pričom z obrazového záznamu z kamerového systému výťahu vyplýva, že peniaze

obžalovanému poskytol na dvakrát. Je zrejme, že obžalovaný nesprávne pochopil tvrdenia poškodeného A. R., ktorý len uviedol, že obžalovaný od neho obdržal peniaze v celej výške naraz a nie postupne, po etapách alebo s časovým odstupom. Vyplýva to aj z obrazového záznamu z kamerového systému výťahu, že poškodený odovzdal peniaze v priestore výťahu a to tak, že mu postupne dal do rúk celú sumu peňazí. Obžalovaný v podanom odvolaní aj spochybnil sumu, ktorú mu odovzdal poškodený, nakoľko uviedol, že od poškodeného postupne obdržal 10,- eur a v priestore výťahu 120,- eur, teda spolu 130,- eur a to 6 kusov 20 eurových bankoviek. Dokonca v rámci výsluchu, ktorý bol vykonaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodený mu peniaze dával postupne, a to 6 x mu podal 20 eurové bankovky. Z výpovedí poškodeného A. R. vyplýva, že obžalovaný od neho obdržal sumu 300,- eur a to v 50 eurových a 20 eurových bankovkách, pričom poškodený nevedel uviesť počet jednotlivých bankoviek. Tieto tvrdenia poškodeného bez akýchkoľvek pochybností vyplývajú aj z obrazového záznamu z kamerového systému výťahu, kde je vidieť, že poškodený najprv odovzdáva obžalovanému väčší počet bankoviek menších rozmerov a následne väčší počet bankoviek väčších rozmerov a inej farby, konkrétne išlo o 50 eurové bankovky. Nie je teda pravdivé tvrdenie obžalovaného, že vo výťahu obdržal len 6 kusov rovnakých 20 eurových bankoviek, teda spolu 120,- eur, nakoľko z obrazového záznamu z kamerového systému výťahu je zrejme, že bankovky, ktoré postupne obžalovaný od poškodeného obdržal neboli rovnakej veľkosti a rovnakej farby a ich celkový počet určite nebol 6 kusov. Z týchto dôvodov neobstojí ani ďalšie tvrdenie obžalovaného, že nespôsobil na cudzom majetku malú škodu a že z jeho strany nešlo o trestný čin podvodu, ale o priestupok proti majetku. Z výpovedí poškodeného A. R. nesporne vyplýva, že tento od podania trestného oznámenia jednoznačne a stále rovnako uvádzal, že obžalovaný ho podviedol o sumu 300,- eur a nie ako obžalovaný uviedol na hlavnom pojednávaní len o sumu 130 eur. Inak by nemalo logiku ani tvrdenie poškodeného, že musel ísť do bankomatu vybrať ďalšie peniaze (konkrétne sumu 2 x 50,- eur), lebo došlo k zmene „ponuky“, a to z odkúpenia jedného bicykla za sumu 130,- eur na odkúpenie dvoch bicyklov za sumu 300,- eur. Obžalovaný v odôvodnení odvolania poukázal aj na úradný záznam povereného príslušníka PZ E.. E. Q., ktorý analyzoval obrazové záznamy z kamerového systému z domu č. 3 a č. 5 na F. hraničiarov a z ktorého podľa názoru obžalovaného vyplýva, že nebola preukázaná škoda vo výške XXX,- eur. Predovšetkým je potrebné uviesť, že úradný záznam analyzoval samotný poverený príslušník PZ, teda ide o jeho subjektívne vnímanie skutočností, ktoré sa odohrávajú na zázname. Pokiaľ poverený príslušník PZ uviedol, že poškodený odovzdal na dva krát bližšie nešpecifikovanú finančnú sumu, tak tento záver nie je v rozpore s tým, čo sa skutočne nachádza na zázname, len poverený príslušník PZ nedokázal zo záznamu zistiť presné finančné sumy, ktoré boli odovzdané obžalovanému. Tento záver povereného príslušníka PZ však nie je v rozpore s tvrdeniami poškodeného A. R. a neznamena, že nebola preukázaná škoda vo výške 300,- eur. Taktiež s dôvodmi, pre ktoré bolo podané odvolanie obžalovaným E. T. proti výroku o treste napadnutého rozsudku nie je možné súhlasiť a prokurátor považuje trest, ktorý bol súdom obžalovanému E. T. uložený, za zákonný a spravodlivý, najmä keď v osobe obžalovaného ide o páchatel'a, ktorý bol doposiaľ 7-krát súdne trestaný, a to najmä pre majetkovú trestnú činnosť, teda v jeho osobe ide o tzv. špeciálneho recidivistu. Na základe všetkých týchto skutočností preto prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného E. T. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/8/2020 zo dňa 29.03.2021 v zmysle ustanovenie § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 29.04.2021.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajca obžalovaného v plnom rozsahu pridržiaval písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Znovu zdôraznil, že v danej veci nebola riadne preukázaná výška spôsobenej škody a teda nebola daná ani objektívna stránka žalovaného trestného činu. Má za to, že pri správnom postupe mal súd prvého stupňa vec postúpiť orgánu, ktorý prejednáva priestupky.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedla, že považuje prvostupňový rozsudok za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Poškodený A. R. na verejnom zasadnutí konštatoval, že vo veci sa už vyjadrovať nebude.

Obžalovaný E. T. na verejnom zasadnutí uviedol, že okresný súd dôkazy správne nevyhodnotil, on ustálenú výšku škody stále spochybňuje. On síce skutočne poškodeného podviedol, avšak nešlo o trestný čin, ale iba o priestupok. Poukázal nielen na okolnosti tohto prípadu, ale aj na svoje osobné

pomery, je chorý, má stále zdravotné problémy. Pripojil sa k záverečnému návrhu svojho obhajcu s tým, že je už sedem mesiacov vo väzbe a domáha sa spravodlivého rozhodnutia.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním podaným obžalovaným proti výroku o vine, treste a predchádzajúceho konaniu prvostupňového súdu, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, a to vo vzťahu k výroku o treste a na jeho základe musel byť zrušený rozsudok práve v uvedenom výroku, keďže napadnutým rozsudkom bol uložený neprimeraný trest.

Odvolací súd na základe vlastných zistení ohľadom posúdenia prejednávanej veci uvádza nasledujúce skutočnosti:

K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti

Odvolací súd má na základe dokazovania, vykonaného na prvostupňovom súde za to, že týmto bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným, ktorého konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu (prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona). Z vykonaných dôkazov je podľa odvolacieho súdu zrejmé a bezpochyby preukázané, že v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku obžalovaný E. T. vylákal poškodeného A. R. do obytného domu v mestskej časti H. na F. hraničiarov č. X a č. X pod zámienkou predaja horského bicykla, ktorého predaj inzeroval pod menom E. na internetovej stránke www.bazos.sk za sumu 150,- eur, na uvedenom mieste ponúkol poškodenému A. R. na predaj i ďalší bicykel za celkovú sumu 300,- eur, pričom následne po vystúpení z výťahu na XI. poschodí požiadal poškodeného, aby s ním nešiel do chodby pred dvere bytu, kde sa mali údajne nachádzať bicykle, ale zostal pri dverách do chodby, čo poškodený urobil. Sám obžalovaný po chvíľke prostredníctvom výťahu v bytovom dome na F. hraničiarov č. X a cez schodisko utiekol z priestorov domu, a to bez toho, aby poškodenému odovzdal zakúpené bicykle alebo vrátil peniaze, čím spôsobil poškodenému A. R. škodu vo výške 300,- eur a ako zálohu mu poskytol nefunkčný mobilný telefón zn. ASUS, čiernej farby, bez SIM karty.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na podrobne vyhodnotené dôkazy jednotlivo i v ich súvislosti tak, ako je uvedené v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku. Krajský súd v tomto smere poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, na ktoré sa v plnom rozsahu odvoláva, pričom odvolací súd zdôrazňuje a dopĺňa ich nasledovnými skutočnosťami.

Obžalovaný E. T. do istej miery nepoprel, že chcel podvodným spôsobom vylákať od poškodeného peniaze, avšak s tým, že fiktívne ponúkal na predaj len jeden bicykel a pred útekom z bytového domu zinkasoval od poškodeného sumu najprv (ešte počas jazdy autom na miesto činu 10,- eur) a následne vo výťahu predmetného bytového domu prevzal od poškodeného 120,- eur, a to v šiestich 20 eurových bankovkách, teda spolu 130,- eur s tým, že sa nič nehovorilo o prípadnej kúpe aj ďalšieho bicykla.

Táto obrana obžalovaného evidentne smeruje k snahe dosiahnuť kvalifikáciu jeho konania „len“ ako priestupku, pričom jeho tvrdenia sú vyvrátené výpoveďami poškodeného, ktoré sú nemenné, logické a ako také boli odzrkadlené v samotnej skutkovej vete.

Odvolací súd dodáva, že na strane poškodeného nezistil žiadnu motiváciu pre krivú výpoveď, on sám ani nebol iniciátorom stretnutia s obžalovaným, ktorý sám podvodné konanie vyvolal, de facto ho i priznal, i keď v menšom rozsahu.

Takisto je zrejmé, že výpoveď poškodeného je potrebné považovať za pravdivú i s ohľadom na kamerový záznam, z ktorého sa dá jednoznačne vyvodiť, že poškodený neodovzdal vo výťahu bytového domu 6 ks 20 eurových bankoviek. Tento záznam jednoznačne usvedčuje obžalovaného z klamstva, keďže je zrejmé, že poškodený vytiahol z peňaženky a obžalovanému na dvakrát odovzdal bankovky odlišnej nominálnej hodnoty, podľa uvedeného videozáznamu išlo o 20 a 50 eurové bankovky.

Vyššie uvedené úvahy preto jednoznačne smerujú k záveru, že pri ustálení skutkového deja a pri právnom posúdení konania obžalovaného prvostupňový súd nepochybil a správne počínanie obžalovaného ustálil ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Trestného zákona. Obžalovaný chcel uviesť obžalovaného do omylu a na škodu jeho majetku sa obohatiť a súčasne vedel, že takéto porušenie zákonom chráneného záujmu svojim konaním spôsobí.

Uvedené konštatácie odvolacieho súdu preto priamo vyvracajú odvolacie námietky ohľadom neustálenej výšky spôsobenej škody, kde práve spomínaným kamerovým záznamom bolo tvrdenie obžalovaného o prevzatí 6 ks 20 eurových bankoviek vyvrátené, t. j., uznanie viny nie je opreté len o jeden usvedčujúci dôkaz s tým, že práve na strane obžalovaného existuje celkom zrejmy motív dosiahnuť nižšiu výšku škody a tým aj prekvalifikáciu jeho konania na priestupok. Vo vzťahu k námietke, že nebol znalecky skúmaný nefunkčný, resp. čiastočne funkčný mobilný telefón, ktorý poskytol obžalovaný poškodenému do zálohy za prevzaté peniaze, je potrebné prisvedčiť tomu, že takýto úkon by bol nadbytočný, keďže poškodený A. R. od obžalovaného T. nechcel kúpiť uvedený mobilný telefón a tento bol len prostriedkom na oklamanie poškodeného a preto hodnota mobilného telefónu nemá vplyv na výšku spôsobenej škody. V zmysle vyššie uvedeného preto aj otázka údajného porušenia princípu in dubio pro reo nemôže byť akceptovaná a odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe akých logických argumentov je možné relevantne oprieť odvolacie námietky o existenciu princípu in dubio pro reo. P. súd je toho názoru, že odvolateľ sa uchýlil k absolutizácii uvedeného princípu, a to bez ohľadu na splnenú povinnosť prvostupňového súdu vyhodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súčasne je možné konštatovať i to, že okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu i náhrady škody.

K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradil od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

V danom prípade prvostupňový súd rozhodol už dňa 29.01.2020 formou trestného rozkazu s tým, že uznal obžalovaného za vinného zo spáchania predmetného trestného činu a podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, tomuto uložil trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu zn. ASUS, čiernej farby, č. IMEI1: XXX XXX XXX XXX XXX a č. O XXX XXX XXX XXX XXX s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil povinnosť poškodenému A. R. uhradiť škodu vo výške 300,- eur.

Na základe podaného odporu so strany obžalovaného vykonal okresný súd dokazovanie na hlavnom pojednávaní, dospel k rovnakému záveru o otázke viny i právnej kvalifikácie, avšak s tým, že „navýšil“ trest odňatia slobody zo 14 mesiacov na 20 mesiacov.

V tomto ohľade je potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že v zmysle ustanovenia § 355 ods. 3 Trestného poriadku, ak proti trestnému rozkazu podala oprávnená osoba podľa odseku 1 v lehote odpor, samosudca nariadi vo veci hlavné pojednávanie; pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze. Na strane druhej je jednoznačné, že v konaní pred súdom (po podaní odporu a nariadení hlavného pojednávania) nenastali žiadne nové okolnosti, neboli zistené nové skutočnosti a súd vykonal dôkazy, ktoré boli známe už pri vydávaní trestného rozkazu a preto neexistoval žiadny relevantný podklad pre to, aby v rozsudku súd prvého stupňa zvýšil trest o ďalších 6 mesiacov.

Podľa názoru odvolacieho súdu je pôvodne uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov primeraný, správny a zákonný, zodpovedajúci § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Takýto trest

(vo zvýšenej trestnej sadzbe podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, t. j. vo výmere 8 mesiacov až 2 roky), v spojitosti so zistenými okolnosťami, pomermi obžalovaného, jeho doterajším životom, siedmimi predchádzajúcimi odsúdeniami a existenciou priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona (obžalovaný už bol pre trestný čin odsúdený), absenciou akejkoľvek poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona vo svojom súhrne odôvodňuje záver o tom, že takto uložený trest je v súlade so zákonom, je primeraný, zodpovedá účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom, je aj spravodlivým trestom, ktorý s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti môže viesť k dosiahnutiu účelu trestu z hľadiska požiadavky na zabezpečení tak generálnej, ako i individuálnej prevencie.

Pokiaľ sa týka zaradenia obžalovaného do ústavu so stredným stupňom stráženia, toto rozhodnutie zodpovedá zákonnému ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, podľa ktorého súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

S poukázaním na odôvodnenie odvolací súd záverom dodáva, že na základe včas podaného odvolania obžalovaného, ktoré bolo ustálené ako čiastočne dôvodné, musel byť rozsudok prvostupňového súdu odvolacím súdom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku zrušený vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým, že v ostatných častiach zostal prvostupňový rozsudok nezmenený.

Odvolací súd rozhodol vo veci sám rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.